

Я вірив, я думав...

Микола Гумільов

Я вірив, я думав...
Тим часом всесильний Творець
За безцінь віддав мене в рабство
принизливій Долі.
Я проданий! Я вже не Божий!
Прийшов покупець,
І більше не бачить мені безтурботної волі.

За мною Учора вершиною світ підпира,
Попереду Завтра,
як прірва, холодна і темна.
Та збудеться Доля,
і зірветься в прірву гора.
Я знаю напевно: подальша дорога даремна.

Я силою духу скоряти невпевнених звик.
Ночами до мене
приходять натхнення й прозріння.
Якщо я усе осягнув, як поет, чарівник,
Володар над світом, -
тим буде страшнішим падіння.

Та врешті наснилось,
що серце моє не болить,
Що серце - дзвіночок
фарфоровий
в жовтій країні -
В Китаї, напевне...
висить і привітно дзвенить,
В емалевім небі вітає ключі журавлині.

А дівчина тиха у сукні з червоних шовків,
Де золотом вишиті оси, квітки і дракони,
Навколішках сидячи,
дивиться в далеч без слів,
Уважно вслухаючись
в тихі й легкі передзвони.

Переклад Олександра Грязнова